

Deep

illust : Shimotsuki04 story : Stuff.lilac

M
I
D
N
I
G
H
T
F
E
E
L

#ភ័ស្តុតាងខ្លួនឯង • FEEEL

M I N D N I G H T F E E I

#ที่สุขของเวย์ • ฅนดองเต๋

illust : Shimotsuki04 story : **Stuff.lilac**

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 177

MIDNIGHT FEI #ที่สุดของเพย

เขียนโดย Stuff.lilac

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2565

ราคา 475 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4494-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรบุญชาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการเล่ม : วิรยา กิจสมุทธ

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : Shimotsuki04 รูปเล่ม : นินท์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะทุกคน Stuff.lilac นะคะ ก่อนอื่นเราขอบคุณ
นักอ่านทุกท่านที่กำลังอ่านหน้าจากใจนักเขียนในเล่ม *MIDNIGHT*
FEI #ที่สุดของเฟย อยู่ เราดีใจมาก ๆ ที่พวกเขาได้รับความรักจาก
พวกคุณ

แรงบันดาลใจในการสร้างตัวละครเฟยและน้องเดียร์เกิดขึ้น
มาจากการนั่งคุยกับครอบครัวเรื่องรอยสักบนร่างกายของแต่ละ
บุคคล ขณะนั้นความคิดเรื่องการมองและตัดสินใครคนหนึ่งจาก
รูปลักษณ์ภายนอกจึงแล่นเข้ามาในหัว คำว่าดูดี ดูไม่ดี และดีที่สุด
ของแต่ละคนคืออะไร รอยสักเป็นเหตุผลหลักในการตัดสินตัวบุคคล
ว่าเป็นคนไม่ดีจริงหรือไม่ และความหมายแฝงของรอยสักที่แสดง
ความเป็นตัวตน

ที่สุดของ...อะไรบางอย่าง เป็นชื่อเรื่องที่ถูกต่อเติมเข้ามาด้วย
ชื่อของตัวละครเอกผู้เป็นคนดำเนินเรื่อง เพราะสุดท้ายเฟยเป็น
ผู้เฉลยว่าที่สุดของเขานั้นคืออะไร

หนึ่งความคิดหลักที่เราต้องการเสนอ ไม่ใช่เพียงแค่ผู้แอนด์-

โทนที่ให้ความรู้สึกวาบหวิว แต่มันคือประเด็นเกี่ยวกับ ‘การเคารพ ความชอบของกันและกัน’ ไม่ว่าจะเป็นคนรัก เพื่อนสนิท หรือแม้กระทั่งครอบครัว เราจึงเริ่มสร้างพวกเขาขึ้นมาผ่านตัวอักษร และพูดได้เต็มปากว่าทุกตัวละครภายในเรื่องนี้เกิดขึ้นมาจากความรัก แม้กระทั่งชานหรือคุณฉัตร เราคิดว่าพวกเขามีเหตุผลในการกระทำ ถึงอย่างนั้นต้องยอมรับว่าการกระทำของพวกเขาแ่งหนึ่งไม่ได้ส่งผลดีกับใครนอกจากตัวเอง แต่สุดท้ายเรามองว่า ถึงจังหวะหนึ่ง คนเราก็ต้องเปลี่ยนความคิด ยอมรับและเข้าใจในผลของการกระทำแล้ว เดินหน้าต่อไป ยังเป็นคำกล่าวเดิมที่เคยเขียนเอาไว้บนเว็บไซต์สำหรับเราพีเพียบกับน้องเดียร์มีอยู่จริง แม้จะมีอยู่จริงในโลกการเขียนนิยายของเรา แต่เราก็มีความสุขในระหว่างที่เล่าเรื่องของพวกเขา

ในวันที่ยอดติดตามเพิ่มขึ้นจากหลักร้อยทะยานแตะสู่หลักล้าน ความรู้สึกแรกของเราคือขอบคุณนักอ่านทุกคนที่ช่วยเติมเต็มสีสันของการเป็นนักเขียน เราได้รับความรักมากมายอย่างที่ไม่เคยได้รับมาก่อน แม้ว่าช่วงเวลาหนึ่งเราจะหยุดพักการเขียนไปนานพอสมควร แต่เมื่อกลับมาก็ยังมีความผูกพันเหมือนเดิม เราอยากขอบคุณทุกคนจริงๆ ที่มอบกำลังใจ และเป็นความสุขให้เราเสมอมา เพราะอย่างนั้น เราขอให้คุณได้ลองทำอะไรบางอย่างที่อยากทำตามความตั้งใจ ขอให้พวกคุณได้พบกับใครสักคนที่ทำให้รู้สึกปลอดภัยไม่ว่าจะเจอเรื่องอะไรมา ไม่ว่าจะเป็นคนรัก ครอบครัว หรือกลุ่มเพื่อน เราขอให้คุณได้พบและมีความสุขอยู่เสมอกับทุกเส้นทางที่เลือกเดินค่ะ

แล้วก็อีกหนึ่งเรื่องถ้าอ่านเรื่อง*#ที่สุดของเพยจบแล้ว* หากอยากรู้เรื่องราวของพีซอส น้องไม้ และอชิ สามารถติดตามได้ในชื่อเรื่อง ‘สุดท้ายนะซอส’ นะคะ

สุดท้ายนี้ เราขอบคุณนักอ่านทุกท่านอีกครั้ง ทุกการติชมของ

พวกคุณมีค่ามากสำหรับเรา และขอบคุณพี่ๆ สำนักพิมพ์ Deep ที่
มอบโอกาสให้นะคะ

ด้วยรัก
Stuff.lilac

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคืออุมพลงแห่งความคิดสร้างสรรค์”

00

Fly

เจ้าของชุดนอนลายการ์ตูนสีครีมอ่อนปิดซี้เกียจคลาย
ความเมื่อยล้า อ้าปากหาวหวิดก่อนเบนสายตามองนาฬิกาตั้งโต๊ะ
เรียวกวีฆมวดเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อพบว่าอีกสิบนาทีจะตีสาม มัว
แต่นั่งทำงานจนลืมนึกเสียสนิทว่าตั้งใจเข้านอนก่อนเที่ยงคืน

เขากะพริบตาถี่เพิ่มความชื้นชั่วคราว หลังจ้องหน้าจอโน้ตบุ๊ก
มาตั้งแต่สามทุ่ม มือเล็กคว้าโทรศัพท์ที่ขึ้นมาขณะเอนแผ่นหลังแนบ
ชิดกับพนักเก้าอี้ ยังไม่ทันกดปลดล็อกบนหน้าจอก็เปลี่ยนเป็นแจ้ง
เตือนสายเรียกเข้าจากบุคคลที่บันทึกชื่อเอาไว้ว่า 'BABY' รับสาย
เรียบร้อย เดินไปเปลี่ยนชุดนอนเป็นเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น คคว้า
กุญแจรถ กระเป๋าเงิน และโทรศัพท์ ปิดไฟภายในห้องก่อนเดินออกมา
ด้วยความเร่งรีบ

เดียร์ เช็กโลกเกชั่นในแชต เขาจำชื่อสถานที่ได้เพราะเคยขับรถ
ไปรับเพื่อนสนิท ทว่าจดจำเส้นทางไม่ได้สักที เจ้าของร่างโปร่งเสย
ผมลวก ๆ ขณะรอลิฟต์

เขาคอนแต่ยังไม่มองจึงมั่นใจว่าขับรถไหนแบบไม่เกิดอันตราย

ปลดล็อกรถคันโปรดแล้วสอดกายเข้านั่ง เช็กความเรียบร้อยก่อน
คาดเข็มขัดนิรภัยเหมือนทุกที

เชื่อมต่อโทรศัพท์เข้ากับรถยนต์เพื่อเปิดเพลย์ลิสต์เพลงประจำ
สลับฟังเสียงบอกเส้นทางของจีพีเอส ระยะทางจากคอนโดไปจนถึง
จุดหมายอยู่ห่างกันประมาณหนึ่ง กะเวลาคร่าว ๆ คือครึ่งชั่วโมง

เขาขับรถมาตามเส้นทางเรื่อย ๆ กระทั่งใกล้ถึงที่หมาย แถวนี
เป็นจุดศูนย์รวมของนักเที่ยวยามราตรีและผู้คนยังคงซึกไขว่ แต่
ตีสามนี้น่าจะได้เวลาปิดร้านแล้วไม่ใช่หรือไงนะ

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนเพ่งหน้าจอโทรศัพท์อีกครั้งหลังขับเข้า
มาจอดบริเวณด้านหน้า เช็กชื่อร้านอีกครั้งเมื่อมาถูกต้องจึงกดโทร.
ออก ทว่ารออยู่นานก็ไม่มีวีแควว่าปลายทางจะรับสาย เขาจึงดับ
เครื่องยนต์ก่อนลงมาจากรถเพื่อไปตามหาข้างใน

“ร้านปิดแล้วนะครับ” ยามเฝ้าหน้าประตูบอกด้วยกิริยาท่าทาง
นอบน้อม

“ผมมารับน้องสาวนะครับ” เดียร์ว่าก่อนล้วงโทรศัพท์ออกมา
เพราะมันสั้นไหว พอเห็นชื่อคนโทร. เขาก็กดรับทันที “พี่อยู่น้ำร้าน
ป๊ออยู่ไหน”

(หนูอยู่ข้างใน พี่เดียร์เดินเข้ามาได้ไหม หนูแบกไอ้จิวออกไป
ไม่ไหวอะ) เจ้าของเสียงหวานอแงไม่น้อย

“ได้ครับ แป๊บนะ” ลุงยามเปิดประตูให้โดยไม่ถามชอกแซกอีก
แต่ต้องแลกบัตรประชาชนไว้ ภายในร้านมีเพียงแสงไฟสลัวจากบน
เวที ไม่มีนักร้องนักดนตรีและเหลือผู้เข้าใช้บริการอยู่เป็นหย่อม ๆ

เขาสีมถามว่าเบาะนั่งอยู่ตรงไหน นิ้วเรียวกดปลดล็อกหน้าจอ
แล้วโทร. ออกอีกรอบ คิ้วขมวดเข้าหากันอย่างไม่สุขใจ สองเท้า
ค่อย ๆ เดินเข้ามาพลงกวาดตามองรอบกายไปด้วย ผ่านคนกลุ่ม
หนึ่งที่กำลังนั่งเล่นหมากรุก เสียงโหวกเหวกดังเป็นระยะจับใจความ
ได้ว่ามีฝ่ายหนึ่งแพ้สามตาติดแล้ว

เขาละความสนใจจากคนเหล่านั้น เมื่อมองเห็นรูปร่างของหญิงสาวคนหนึ่งนั่งหน้าออยู่ตรงโต๊ะใหญ่ เดียร์ริบสาวเท้าเข้าไปหา พอเบ้เห็นหน้าเขาก็เผยรอยยิ้มกว้างทันใด

“พีโทร. หา บี้ไม่รับ”

“หือ โทร. มาตอนไหน หนูไม่ได้ยินเลย ปิดเสียงไว้” เธอเบะปากแล้วชี้นิ้วไปยังเพื่อนอีกสองชีวิตที่สลับเหมือนดอยู่ราวกับฟองผู้ปกครอง คนหนึ่งเป็นผู้หญิงผมบ๊อบ อีกคนเป็นผู้ชายรูปร่างใหญ่ที่เดียร์ริบจึกดี “เนี่ย หนูไม่รู้จะหิ้วไปยังไง ไอ้แคลร์หนูไหวนะ แต่จิวหนูไม่สามารถจริง ๆ”

“บี้พาแคลร์ออกไปแล้วกันครับ เดียร์ริบจัดการจิวเอง” เขายื่นกุญแจรถให้เบบี้ “...แล้วรถจิวล่ะ”

“ทิ้งไว้เนี่ยแหละ พรงี้ค่อยมาเอา”

“โอเค บี้ไปก่อนเลย สตาร์ตรถรอด้วยนะ” น้องพยักหน้ารับคำแล้วเดินนำออกไปก่อน คล้อยหลังเบบี้เขาเดินเข้าไปใกล้เด็กตัวโตกลั่นแอลกอฮอล์โซลโซยหึ่งจนแทบจมูก

เดียร์ริบอีกฝ่ายไ้หันตัวตรงแล้วยกแขนแกร่งมาพาดบ่าเอาไว้ จิวเป็นรุ่นน้องแต่รูปร่างหนากว่าเขาเป็นเท่าตัวเพราะชอบยกเวตสร้างกล้ามเนื้อ เขาแบกร่างของจิวออกมาด้วยความทุลักทุเลให้ตายเถอะ! เด็กอะไรตัวหนักเป็นบ้า แม้มีสติสัมพัชัญญะครบถ้วนแต่เขากลับเดินเอียงซ้ายที่ขวาที่เพราะไอ้เด็กขี้เมารู้สึกตัวแล้วปิดป้ายไปทั่ว

“เฮ้ย...พีเป็นใครเนี่ย! จะพาผม อีก ไปไหน...โอ้ย ปวดหัว ๆ”

“จิวอย่าเสียงดังได้ไหมครับ รบกวนคนอื่นเขา” เดียร์ริบแขนรุ่นน้องเบา ๆ พร้อมส่งเสียงดู แต่มีหรือที่อีกฝ่ายจะรู้สำนึก ร่างใหญ่พยายามดิ้นให้หลุดจากการประคองจนเขาเซไปข้างหน้าตามแรงเหวี่ยง “จิว!”

นับว่าเป็นโชคดีของเขาที่มีใครบางคนเข้ามาช่วยรั้งไว้ก่อน

ไม่อย่างนั้นคงโดนเหวี่ยงหน้ากระแทกพื้นไปแล้ว ต้นแขนข้างหนึ่ง ถูกจับเอาไว้เหมือนบีบรัดแต่เบามือ พอปรับบาลานซ์ได้จึงถูกปล่อย ให้เป็นอิสระก่อนอีกฝ่ายจะดึงจี้ไปประคองไว้แทน

หัวใจดวงเล็กไหวสั่นยามสบกับนัยน์ตาสีรัตติกาล คนตรงหน้า ดึงดูดสายตาเป็นอย่างมาก รวากับถูกสะกดจิตให้จดจ้องโดยไม่อาจ ละสายตาไปไหน ผมสีดำขลับยาวประมาณต้นกราม มัดรวบครึ่ง ศีรษะและอันเดอร์คัทข้าง ผสมส่วนกันแล้วลงตัวอย่างปฏิเสธไม่ได้ กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ทว่าติดตรึงปลายจมูก ให้ความรู้สึกอบอุ่นแบบ ชับซ้อน น่าค้นหาและชวนประหม่าไปพร้อมกัน อธิบายยากชะมัด

“ทะเบียนรถ” เสียงทุ้มนุ่มเป็นเอกลักษณ์ดึงให้หลุดออกจาก ภาวรั้งความคิด

“ครับ?” เดียร์ท้วงแล้วแสดงสีหน้าหงนไล่โดยอัตโนมัติ

“จะพาไปส่ง”

“จริง ๆ ผม...” แ่นซ์คิดว่าเจ้าของใบหน้ามีเสน่ห์ที่ต้องการคำตอบ จึงถามซ้ำขึ้นมาแบบไม่เปิดโอกาสให้เขาได้พูดจบ

“ทะเบียนรถอะไรครับ”

“วส ทะเบียนประมุขครับ” อะไรบางอย่างสั่งให้ตอบโดยไม่ ทักท้วงอีก เขามองตามสายตาของอีกฝ่ายจนพบกับกลุ่มคนที่นั่งเล่น หมากรูกอยู่อย่างสนุกเมื่อครู่ แต่ตอนนี้หันมาจ้องเขาเป็นตาเดียว ทั้งโต๊ะมีกันอยู่สามคน...แต่เมื่อกี้เหมือนจะมีมากกว่านี้หรือเปล่านะ

ช่างเถอะ...พินิจคร่าว ๆ แล้วมีสองคนผมโทษน้ำตาลบลอนด์ ส่วนอีกคนหนึ่งผมสีน้ำเงินไฮไลต์เทาอ่อน

“ออง วส ทะเบียนประมุข”

เจ้าของผมสีน้ำตาลคนหนึ่งลุกขึ้นมาด้วยท่าที่สบาย ๆ คงเป็น คุณออง ซ้ำยังลากเพื่อนผมสีน้ำเงินออกมาด้วย หากได้ยินไม่ผิด น่าจะชื่อคิว ทั้งคู่เดินเข้ามาจับช่วงต่ออย่างรวดเร็ว แถมไม่ว่าอะไร ลักคำ

“ขอบคุณมากนะคะ” หลังตั้งสติได้เขาจึงปรึกษาขอบคุณอีกฝ่ายพยักหน้าแล้วถามต่อ

“ต้องเดินออกไปส่งไหม”

“อา...ไม่เป็นอะไรครับ แค่นี้ก็รบกวนมาก ๆ แล้ว ขอบคุณอีกครั้งนะคะ”

“ครับ”

บทสนทนาจบลงเพียงเท่านี้ เขาผงกศีรษะเป็นการบอกลา ช่วงจังหวะกำลังหมุนตัวกลับต้นได้ยินเสียงทุ่มพูดคุยกับเพื่อน ‘ซอสอย่าวุ่นวาย’ ตามด้วยถ้อยตัดพ้อของอีกคน ‘นาน ๆ ที่ ภูถึงจะมา ขอร้องมีงั้นเนี่ย อุตส่าห์ดีลนายแบบมาใหม่ ช่วยกูน้อยดิ’

เขารีบย่ำเท้าออกมา อยู่นานจะเสียมารยาทมากเกินไปแล้ว เมื่อถึงหน้าประตูก็สวนกับชายหนุ่มสองคนที่อุตส่าห์แบกจิวออกมาส่งให้เลยอ้าปากขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง

“คราวหลังมารับแล้วแบกเพื่อนไม่ไหว ถ้าเจอพวกผมในร้านก็เรียกได้นะ” คนผมสีน้ำเงินพูดด้วยรอยยิ้ม โข่วฟันเขี้ยวเล็ก ๆ แล้วขอตัวกลับเข้าไปในร้าน

ทั้งกลุ่มล้วนมีเสน่ห์ แต่ทุกคนแตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะคนเมื่อครู...หรือเพราะเขาให้ความสนใจเกินใครก็ไม่แน่ใจ เดียร์สะบัดศีรษะไล่ความคิด เดินตรงไปหาน้องสาวที่ยืนฟังรถรออยู่ ขึ้นลิลากว่านี้คงได้กลับถึงห้องหกโมงเช้าพอดี

“หนูขอโทษนะ เมื่อกี้พวกพี่เขาบอกว่าจิวแสดงฤทธิ์เดช มันน่าฟาดนั้ก”

“ถ้าจิวตื่นบอกให้เอาขนมปังมาเถิดโทษเลย” เดียร์ว่าพลางหัวเราะ เขาเดินอ้อมไปประจำตำแหน่งคนขับ พอเบบี๋ขึ้นรถมาแล้วจึงเอ่ยต่อ “นอนคอนโดบี๋หมดเลยนะ”

“อ้อ เดี่ยวหนูจะคิดบัญชีพวกมันให้หมด เนี่ย ว่าจะไม่กวนพี่เดียร์แล้ว สุดท้ายต้องให้ออกมารับหนูอีก”

“แค่นี้เอง”

เราเป็นพี่น้องที่อายุห่างกันสองปี เวลามีปัญหาจะเล่าให้กัน ฟังเสมอ ตั้งแต่เรื่องครอบครัว การเรียน หรือกระทั่งเรื่องรัก พวกเขา นอนคนละคอนโด เพราะมหาวิทยาลัยอยู่คนละฟาก เบบี๋ขับรถ ไม่เป็นแถมไม่คิดอยากเรียนด้วยซ้ำ เวลาไปไหนมาไหนเลยฟังรถ โดยสารเป็นส่วนใหญ่หรือใช้งานจิ๋ว เดียร์จึงสั่งไว้ว่าถ้าไปข้างนอก แล้วกลับไม่ได้ให้โทร. หาทันที

เขาใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะมาถึงคอนโดของน้องสาว ซึ่งอยู่ ห่างจากฝั่งเมื่อครู่มากพอควร เดียร์หิ้วเพื่อนของเบบี๋ขึ้นห้อง เช็ก ความเรียบร้อยแล้วเช็ดตัวไอ้เด็กขี้เมารอบหนึ่ง กลิ่นแอลกอฮอล์จะได้จางลงบ้าง

“ถ้าไม่ได้พี่เดียร์หนูตายแน่ๆ” เธอเบะปากแล้วกะพริบตา ออดอ้อน หลังพี่ชายช่วยเคลียร์ทุกอย่างเสร็จสรรพเลยออกมาส่ง หน้าประตู “กลับถึงห้องแล้วบอกหนูด้วย”

“ครับ บีไปอาบน้ำนอนได้แล้ว มีอะไรก็โทร. มา”

“อ้อ ขับรถดี ๆ นะ”

เขายิ้มรับแล้วขอตัวกลับ ระหว่างทางลงลิฟต์ก็คลำหกระเป๋ าเงิน เมื่อครู่ร้านโจ๊กหน้าคอนโดของเบบี๋เปิดแล้วเลยตั้งใจจะซื้อไป ไว้กินหลังตื่นนอน ขณะหาแบงก์ร้อยหัวคิ้วก็ขมวดเข้าหากันมุ่น

ไม่มีบัตรประชาชนในช่องเก็บบัตร

เดียร์หงุดหงิดตัวเอง เขาลืมบัตรประชาชนเอาไว้กับลุงยาม ร้านนั้น จะให้ขับรถวนกลับไปตอนนั้นก็ไมไหวแล้ว ร่างกายต้องการ นอนมากกว่า เขาเซิร์ชหาซื้อร้านในอินเทอร์เน็ต คัดลอกเบอร์ติดต่อ มาแล้วกดโทร. ออก ภาวนาให้ใครสักคนรับสายนอกเวลาทำการ

เสียงสัญญาณดังอยู่พักใหญ่จนถอดใจ ทว่าความโชคดีเกิดขึ้นกับเขาเป็นครั้งที่สอง เมื่อปลายทางรับสาย ลมหายใจร้อนพรุ ออกอย่างโล่งอก นึกว่าต้องวนรถกลับไปเองแล้ว

“สวัสดีครับ ร้านฟอร์จูนไช้ใหม่ครับ”

(ไช้ครับ ๆ) คนฟังกลิ่นน้ำลายลลงคอ

เสียงคนผมน้ำเงินที่ชื่อคิวนี่ เป็นเจ้าของร้านนั้นแหละ

(ติดต่อเรื่องไหนครับ ตอนนั้ร้านปิดแล้วน้ำ เปิดอีกทีตอนสาม

ทุ่มครับผม)

“ผมคือคนที่เพิ่งไปรับน้องกลับมาอะครับ” เดียร์เลียริมฝีปาก ขณะก้าวเท้าออกมาจากคอนโด หยุดยืนอยู่ข้างรถเพื่อคุยโทรศัพท์ “พอดีลิมบัตรประชาชนไว้ รบกวนคุณช่วยเก็บไว้ให้หน่อยได้ไหมครับ เดี่ยวผมค่อยไปเอา”

(อา...แป็บนะครับ...ขอสเดินไปดูกล่องบัตรให้หน่อยดิ อันบนสุดอะ เขาชื่ออะไร ไม่ใช่ลิ เฮ้ย) ปลายทางโหวกโหวกเหมือนลิมว่า เขายังอยู่ในสาย ‘อันนั้นคนเมื่่อวาน เอาของบนสุดไง บนสุดคค โอย ไอ้เวรนี้’ นั่นเป็นประโยคที่ได้ยินก่อนคนพูดสายจะหายไปครู่หนึ่ง แล้วกลับมาพร้อมคำถาม (คุณทิวากานตีไช้ใหม่ครับ)

“ไช้ครับ” ตามอารมณ์ไม่ทันเลยเชียว

(ขอโทษด้วยนะครับ ลุงยามลิมคืนให้)

“ไม่เป็นไรครับ ผมก็ลิมเหมือนกัน”

(ถ้าคุณมาแล้วแจ้กับลุงยามได้เลย หรือจะเดินมาหน้าเคาน์เตอร์แจ้ชื่อก็ได้ครับ)

“ขอบคุณมากครับ ผมไม่รบกวนแล้ว”

(ครับผม มีอะไรก็โทร. ติดต่อเบอร์นี้ได้เลยนะ)

“ครับ” ตอนกำลังจะกดตัดสาย เขาได้ยินเสียงของใครบางคน แ่วเข้ามาทำให้ต้องถือโทรศัพท์แนบหูค้างไว้ก่อน

(อุ่นวายน่าขอส)

พูดคำนี้ซ้ำอีกแล้ว คงรำคาญคนชื่อขอสน่าดูเลยไช้ใหม่ นะ เดียร์แม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง ไม่อยากเสียมารยาทมากกว่านี้หรือ ทว่าบทสนทนาอันไหลลื่นทำให้เขากลายเป็นคนไม่ตีชั่วขณะ

(ช่วยกูน้อยย)

(ไม่ต้องไปช่วยแม่งเลย ขอสมันกวนตีนกู)

(คนละเรื่องกันเถอะสัด ถ้ามันไม่ช่วย มึงจะต้องมาช่วยไอ้คิว)

(ไม่ไวย ให้กูถ่ายได้แก้อีกบาน...ไอ้ออง มึงอะ)

(กูเข้าบริษัทตอนบ่าย มึงช่วย ๆ มันไปหะ **เพย** ไม่งั้นแม่งก็
เร้าหรืออู้อยู่เนี่ย)

(ไอ้ขอสคนนี้ ไม่ค่อยได้ขอร้องอะไรมึงเลยนะเพย)

(มันเล่นใหญ่วะ)

เป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อนทั้งสาม เขายังไม่ได้ยินเสียงของ
คนที่กำลังถูกคาดคั้นตอบกลับเลยตั้งแต่ประโยคแรก แล้วนี่เขา
คาดหวังให้อีกฝ่ายตอบทำไมนะ

อยากได้ยินเสียงเธอ อ่า ก็คงใช่...

(ไอ้เพยย)

(ทำไมวุ่นวายจังขอส)

ถึงจะเป็นน้ำเสียงติดรำคาญ ทว่ามาพร้อมด้วยเสียงปรบมือ
แปะ ๆ ราวยินดี ตกลงยอมช่วยแล้ววันเธอ จากประโยคเมื่อกี
เนี่ยนะ แต่เขามีสิทธิ์ไปยุ่งเรื่องของคนอื่นเสียที่ไหน เดียวรดตัดสาย
เมื่อนึกได้ว่านิสัยไม่ดีมากเกินไปแล้ว

เขาเข้ามานั่งประจำตำแหน่งคนขับ พิมพ์แชตทิ้งไว้ให้เพื่อน
สนทนาว่า ‘พรุ่งนี้ไปฟอรจูนด้วยกันหน่อย เรื่องยาวมาก ๆ เดี่ยวตื่น
แล้วจะโทร. ไปเล่าให้ฟัง ขอนอนก่อน’

ต่อให้พยายามสลัดภาพคนคนนั้นออกไปจากความคิด แต่
ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าทั้งรูปร่าง หน้าตา ทรงผม กระทั่งน้ำเสียงสามารถ

ดึงดูดผู้คนรอบข้างให้หันไปสนใจได้เป็นอย่างดี

เหมือนนายพรานไม่ได้ตั้งใจล่า

แต่ให้เหยื่อวิ่งไปติดกับดักเอง

จนถึงตอนนี้ยังเห็นภาพชัดเจน แค่นี้ก็นัยน์ตาคู่คมหัวใจก็
เต้นระรัว ไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง แต่เขาคาดหวังว่าตอน
ไปเอาบัตรคืนจะได้พบกันอีก หรือพูดอย่างง่าย ๆ นั่นก็...

คนที่ชื่อเพยนะ

อยากเจออีกรอบชะมัดเลย

01

Play a game of chess

เสียงเพลงแจ๊สเตือนสายเรียกเข้าปลุกคนจิวเจียให้ตื่นจาก
ภวังค์ความฝัน เปลือกตาเปิดขึ้นก่อนหยีตาเล็กน้อยเมื่อแสงหน้าจอ
สว่างจ้าจนปรับไฟก็สไม่ทัน เขากดรับสายแบบหูโดยไม่อ้าปากเอ่ย
อะไรสักคำ

(บ่ายสองแล้ว จะลุกได้ยัง)

“...” คนสะสมสะสมสะสมตาอีกครั้งแล้วเอาโทรศัพท์มาเปิดดู
เวลา บ่ายสองยี่สิบหกนาที “ลุกก็ได้...ทำไมไม่โทร. ปลุกอะ”

(กูเป็นห่วงไง เห็นมึงนอนไม่ตกมาเลย)

“ขอความจริง” เดียร์บิดชี้เกี้ยวแล้วลุกขึ้นนั่ง เขาไม่เชื่อคำพูด
ของเพื่อนสนิท รู้จักกันมาเป็นสิบปีทำให้รู้ได้รู้ฟุ้งกันหมดแล้ว หัน
มองสภาพตัวเองผ่านกระจกเงาบานใหญ่ที่ตั้งเอาไว้ หัวฟูเป็นรังนก
เลยคงต้องไดรีใหม่อีก

(กูเก็บความมอยากรู้อยากเห็นของตัวเองมาตั้งแต่เก้าโมง มึง
หนีไปเที่ยวฟอรจูนมาตอนไหน ทำไมไม่บอกกูอะว่าจะไป ไม่งั้นกูก็
ชวนมึงแล้ว ละครลับห้องมาได้ไง ขับรถไหวเหรอ)

“ไม่ ใจเย็นได้ไหม ตอบไม่ถูกแล้ว” เรียวคิ้วขมวดเข้าหากัน เป็นปม หน้าที่เล็กน้อยขณะไล่ทบทวนคำถามของปลายสาย “เมื่อคืนไม่ไปฟอรั่มมาหรือ”

(เออดี นี่ก็จะชวนมึงไปธุระกับกูด้วย)

“วันไหน”

(วันนี้ ตอนนี้ เดี่ยวนี้ กูอยู่หน้าคอนโดมึงอะ ลงมารับหน่อยดิ)

“มาแบบนี้อีกแล้วนะ” เดียร์พรวลมหายใจออก ไม่ชอบโทร. ปลุกแล้วบอกว่าอยู่ใต้คอนโด ไม่ใช่ไม่ชอบใจหรอก แต่เตรียมตัวไม่ทัน ลงจากเตียงได้ก็ก้าวขาจับๆ คิดจะเดินเข้าห้องน้ำแต่ต้องเอ่ยถามคนปลายสายก่อน “ล้างหน้าก่อนได้ไหม”

(มายยย ลงมารับกูก่อน มีเรื่องจะเล่าให้ฟังด้วย) ไม่โยยหวนจนเขายอมใจอ่อนเหมือนทุกที

“ถ้าคราวหน้ามาแบบนี้อีก จะปล่อยให้ยื่นรอกกว่าเราจะอาบน้ำเสร็จ” ถึงจะพูดแบบนี้แต่เขาไม่เคยทำได้หรอก สุดท้ายยาก็ใจอ่อนยอมเดินลงไปหาอยู่ดี

(โห กูรอกจนแข็งเป็นหินแน่ๆ)

“เวอ์ กำลังจะลงแล้ว” เขาตัดสาย เอาโทรศัพท์ใส่กระเป๋าเสื้อไว้ เดินตรงไปทางลิฟต์ทันที ห้องโดยสารเคลื่อนตัวขึ้นมาชั้นหกก่อนลดระดับลงมายังชั้นหนึ่ง เดียร์ก้าวขาไวๆ ไปทางหน้าประตูเพื่อแตะคีย์การ์ดให้เพื่อนสนิทที่ยืนทำหน้าแป้นเดินอยู่เข้ามาได้

“มึงออกไปชุดนี้หรือ” ไม่เลิกคิ้วเมื่อพิจารณาสภาพของเพื่อนสนิท ซึ่งอยู่ในชุดเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น

“อือ ให้เราเล่าก่อนหรือไม่เล่าก่อน”

“มึงอะเล่ามาก่อน ทำอืทำไหนถึงไปโผล่นั่นได้”

“ไปปรับบีแล้วลืมบัตรประชาชนไว้เลยจะไปเอา เล่าเรื่องของไม่มา” เดียร์ตอบกลับราวเป็นเรื่องธรรมดาขณะเอื้อมมือกดลิฟต์ขึ้น

ชั้นพักของตนเอง

“อ้าว แค่นี้อะนะ” แทบอยากโขกหัวกับผนังลิปต์ อุตส่าห์เผ้ารอตั้งแต่เก้าโมงเป็นกังวลว่ามันมีปัญหอะไรหรือเปล่า แต่ลืมไปว่าหน้าอย่างไ้เดียร์ถ้ามีปัญหาก็คงสุดจะทนแล้ว

“ใช่ จะเอาแค่นี้ เราช่วงเลยขี้เกียจพิมพ์” เขาถอดรองเท้าหน้าประตู ก่อนเดินดุ่ม ๆ เข้าห้องน้ำ บีบยาสีฟัน เดียร์ตัวดีสายตาขึ้นมองผ่านกระจกเงาเห็นเพื่อนสนิทเดินตามหลังมาแล้วยืนฟังอยู่ตรงขอบประตู เมื่อเพื่อนไม่พูดอะไรจึงถามด้วยเสียงอู้อี้ “จะเล่าตอนไหน”

“ตอนนี้แหละ เมื่อวานกูไปกับไอ้วาฬแล้วก็พวกไอ้เมตอนห้าทุ่มมั้ง ละกูไปเจอพี่คนหนึ่ง เขามาชวนไปลองถ่ายงาน”

“งาน?” เดียร์ท้วงด้วยความสงสัย “แวมมองในพับหเรอ”

“มึงใจเย็นละฟังกูนะ... พี่เขาเป็นช่างภาพอิสระก็หานางแบบนายแบบไปเรื่อยอะ เขาชวนไอ้หว่าด้วย” ไม่เข้าใจดี ปกติเดียร์ไม่ใช่คนที่จะไว้ใจใครง่าย ๆ เว้นเสียแต่ว่าคนคนนั้นจะถูกใจมันนั่นแหละ “จริงๆ พวกกูตอตกกลงไปเรียบร้อยแล้ว แต่ไอ้หว่าเพิ่งโทร. มาบอกเมื่อเช้าว่ามันจะพาหมาไปหาหมอละเลยส่งกูไปเช็กก่อนว่าจริงหรือหลอก”

“ไม่มันใจแค่นี้ว่าไม่ใช่พวกมิจจาซีฟ” หากเป็นเขาคงปฏิเสธตั้งแต่แรกเลยด้วยซ้ำ

“หน้าตาก็ดูเชื่อถือได้นะ”

“หน้าตาไม่ได้เป็นเครื่องวัดความน่าเชื่อถือสักหน่อย” เดียร์ย่นจมูกแล้วเปิดก๊อกน้ำเพื่อชำระล้างใบหน้าให้สะอาด คิ้วผ้าขนหนูบนราวมาเช็ดแล้วหมุนตัวกลับไปมองหน้าเพื่อนสนิท “ไม่ว่าจะให้เราไปช่วยเช็กหเรอ”

“ได้ไหมล่ะ”

“แลกกับพาไปเอาบัตรประชาชนนะ”

“ดีล เพราะฉันมีงบอาบน้ำแต่งตัวเลย ภู่นัดเขาไว้ตอนสามโมงครึ่ง” ไม่ว่างล้างปิดประตูห้องน้ำให้ เดินมาเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบเอาชุดเสื้อเชิ้ตแบบที่เดียร์ใส่ประจำออกมาวางไว้

เขาสนิทกับเดียร์มาตั้งแต่สมัยมัธยมต้นจนถึงมหาวิทยาลัยปีสาม นับรวม ๆ แล้วเกือบสิบปีเห็นจะได้ แคมป์บ้านของพวกเขายังอยู่ใกล้กันอีก พอจบมอปลายคิดว่าจะได้แยกย้าย แต่เปล่า ด้วยความชอบส่วนตัวจึงเลือกเรียนคณะและสาขาวิชาเหมือนกัน นั่นเป็นผลให้สอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกันด้วย

ถึงอย่างนั้นไลฟ์สไตล์ของพวกเขาต่างกันคนละโยชน์ ไม่ชอบเที่ยวกลางคืน เรียกว่าใครบอกพับไหนดีตีนก็ไปเหยียบร้านมาหมดแล้ว ส่วนไอ้เดียร์นะหรือ...ชีวิตวัน ๆ หมกอยู่แต่ในห้อง แต่เชื่อว่าจะปฏิเสศสังคม เรียกว่านานครั้งถึงออกมาสังสรรค์ดีกว่า

“ไม่ เอาต่างหูในตู้ให้หน่อย” เจ้าของห้องเดินพันผ้าขนหนูออกมาหลังอาบน้ำเสร็จ เส้นผมเปียกชื้น หยดน้ำยังเกาะพราวอยู่ตามตัว

“มีงเซ็ดตัวก่อนได้ไหมเนี่ย”

“นั่นเลือกเสื้อให้แล้วเหวอ” เดียร์ไม่ตอบคำถาม หมุนตัวคว้าเอาผ้าขนหนูอีกผืนมาเช็ดร่างกายให้แห้ง อีกฝ่ายรู้ใจเสมอว่าเขาชอบแต่งกายอย่างไรเวลาออกไปทำธุระที่ไม่เป็นทางการ

คนเปลือยท่อนบนเดินไปหย่อนตัวลงนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง จัดการได้ริมผมและทาครีมบำรุงจนเสร็จสรรพ จากนั้นจึงเอาต่างหูห่วงขนาดสิบมิลมาใส่

เดียร์เจาะหูข้างซ้ายหนึ่งรู ส่วนอีกข้างสองรู บนหูขวามีต่างหูรูปผีเสื้อประดับอยู่ด้วย ซึ่งเป็นอันที่ใส่แล้วไม่เคยถอดเพราะเบบีเป็นคนซื้อให้ เว้นเสียแต่ถอดมาทำความสะอาดสัปดาห์ละครั้ง

“หิวปะ จะกินอะไรก่อนไหม” ไม้มิไม่ได้คิดไปปูปูปิบ อย่งไรก็ต้องเป็นห่วงปากท้องของเพื่อนไว้ก่อน

“ยังไม่หิวอะ ค่อยไปหาดูแถวนั้นแล้วกัน...ไปรถไ่มันะ เรา
ซีเกียจขับ กลับมาส่งด้วย”

“งั้นคืนนี้ชวนพวกไอ้ว้าฟไปฟอรัจูนปะละ ไหน ๆ ก็ต้องไปเอา
บัตรมิ่งอยู่แล้ว เทียวทีเดียวค่อยกลับมาอน”

“ยังงี้ก็ได้” เดียร์เอ่ยขณะหยิบรองเท้าผ้าใบมาสวม “เราเปิด
ไฟห้องน้ำยังนะ”

“ปิดแล้วจ้าพ่อคุณ” ไม้มกยิ้มก่อนเป็นฝ่ายปิดประตูห้องให้
หมูนุ๊กปิดอีกครั้งเพื่อเช็คว่าล็อกแน่หรือยัง หลังจากนั้นจึงตรงมา
ชั้นล่างเตรียมออกเดินทาง

“ไปถูกใช้ไหม”

“ถูก...เออ เขาให้นามบัตรกูมาด้วยนะ” ไม่ว่าจะเปล่ายังล้วง
กระเป๋าตังค์แล้วโยนให้คนข้างกาย “เอาไปดูหน่อย”

เดียร์เปิดกระเป๋าตังค์ของไม้มก หยิบนามบัตรมาพลิกดูทั้ง
หน้าหลัง ออกแบบอย่างเรียบง่ายด้วยสีขาว ครีมน้ำตาลอ่อน
แต่เป็นเอกลักษณ์ ใช้กระดาษผิวเรียบแต่ดูพิเศษด้วยกลิตเตอร์

โลโก้สะดุดตาเขียนเอาไว้ว่า **‘MIDNIGHT FEI’** ริมฝีปากยิ้ม
เข้าหากันโดยอัตโนมัติ เขากดสายตาลงต่ำ บรรทัดแรกสุดระบุข้อมูล
จำเป็นอย่างวันเปิดทำการ

ร้านหยุดทุกวันอาทิตย์ สตูดิโอเปิดตอนเที่ยงถึงห้าโมงเย็น
และร้านสักเปิดสามทุ่มจนถึงตีสอง มีช่องทางการติดต่อเพียงแค
ที่อยู่ของร้าน เบอร์โทร. และชื่อจริงอย่าง ‘Sippakorn T.’

“เป็นร้านสักด้วย”

“หือ เหรออะ” ไม้มกแต่ไม่ได้หันมอง “กูเห็นพี่เขาบอกเป็น
แค่สตูดิโอเฉย ๆ”

“สตูดิโอเปิดเที่ยงถึงห้าโมง แต่ร้านสักเปิดสามทุ่มถึงตีสอง
เปิดดึกขนาดนั้นจะมีคนไปสักหรอ”

“มีดิ” เขาหัวเราะ ปลายเท้าเหยียบเบรกก่อนรถยนต์จะค่อย ๆ

จุดสนิทติดไฟแดง “มึงเงือกค้ำ”

“ไม่เห็นมีเพจให้เข้าไปดู จะรู้ได้เงือกว่าสักสวยหรือเปล่า” เดียร์ ย่นจมูก เรื่องสักเขาคิดเอาไว้พักใหญ่แล้ว ทว่ายังไม่เจอร้านถูกใจ ยังเลือกรอยสักไม่ได้และอีกหนึ่งเรื่องคือกลัวเจ็บ... “เรายังกลัวเจ็บ อยู่เลย”

“แหม เจาะสะดือของมึงน่าเจ็บกว่าอีก” ไม่ทำท่าที่ขมหัวลูก เขาเป็นพวกไม่ชอบความเจ็บปวดทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับตัวเองทั้ง ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ เพราะงั้นไอ้เรื่องเจาะหู เจาะสะดือ หรือสักนะ ปิด ทิ้งไปได้เลย

ส่วนเดียร์...โคตรชอบ

“เจ็บเหมือนนมกัด”

“ไปหลอกหมางู้น กูไม่เชื่อ” ไม่เบะปากก่อนหันกลับไปที่ ความสนใจที่องถนนตรงหน้า “รอไปถึงสตูดิโอแล้วกัน เพื่อเขามี รูปแปะๆ ไว้มั้ง”

“ถ้าสวยล่ะ”

“สวยก็สักดิ”

“ยังไม่มียายจะสักเลย...งั้นถึงร้านเดี๋ยวเรามาดีกว่า”

“ถามอะไร”

“รับออกแบบลายสักด้วยหรือเปล่า”

รถยนต์แล่นเข้าสู่ซอยแห่งหนึ่งย่านทองเที่ยว แถวนี้อีมีร้าน อาหาร คาเฟ่เรียงรายเต็มสองข้างทาง ช่วงกลางคืนคงคึกคักน่าดู งั้นคงไม่แปลกหรือกมั้งหากสตูดิโอเนี่ยจะไม่มีเพจเอาไว้มองรูป วอลล์อิน เขาก็จบแล้ว

“มึงช่วยหาหน่อยดิ เขาบอกเป็นบ้านสี่ชั้น มีรั้วสี...”

“รั้วดำข้างหน้า” เดียร์เอ่ยทันที

บ้านหลังหนึ่งโดดเด่นมาแต่ไกลด้วยรั้วสีดำ มีป้ายแอลอีดีระบุ

ชื่อเอาไว้ คาดว่าคงชื่อสองหลังติดกันแล้ววีโนเวตีใหม่เพราะหลังใหญ่กว่าชาวบ้าน บริเวณด้านหน้าปลูกต้นไม้สูงจนเกือบถึงชั้นสองไว้ต้นหนึ่ง รอบนอกเป็นผนังปูนเปลือยผสมผสานกับสีขาวอย่างลงตัว มีรถยนต์จอดอยู่ด้านในสองคัน กระนั้นยังเหลือพื้นที่ว่างอีกหนึ่ง

“ลองโทร. ถามใหม่ว่าจอดตรงไหนได้บ้าง”

“พี่เขาบอกถ้ามาถึงกดกริ่งได้เลยอะ” ไม้มั่มริมฝีปากขณะจอดเทียบอยู่หน้าร้าน “มึงไปกดหน่อย”

เดียร์ยอมลงจากรถไปกดกริ่งแต่โดยดี เขาแหงนหน้ามองบนระเบียงชั้นสองซึ่งมีไม้เลื้อยพันอยู่เป็นแผง ข้างกันเป็นหน้าต่างบานใหญ่แต่ติดฟิล์มที่ทำให้มองทะลุเข้าไปไม่ได้ ชั้นสามเป็นระเบียงเปล่า ๆ และด้านบนสุดคงเป็นดาดฟ้า เขากลับมาให้ความสนใจตรงหน้าอีกครั้ง บริเวณชั้นหนึ่งประตูเป็นกระจก มีโลโก้ร้านแปะอยู่พร้อมเวลาเปิดปิดร้าน

ยีนรออยู่สักพักบานประตูก็เลื่อนออกมาพร้อมกับผู้ชายคนหนึ่ง สะดุดตาด้วยโทนผมสีน้ำตาลบลอนด์ เดียร์เฟลอชมวดคิ้วเข้าหากัน รูปร่างเหมือนเขาเพิ่งเคยพบ...ยิ่งแน่ชัดมากขึ้นเมื่ออีกฝ่ายเดินเข้ามาใกล้แถมทำหน้าเหลอใส่

“อ้าว...คุณ เมื่อคืนนี่”

“สวัสดีครับ” เดียร์ผงกศีรษะทักทาย ก่อนเบี่ยงตัวเล็กน้อยตอนคนบนรถลดกระจกลงแล้วชะโงกหน้าออกมา

“พี่ ผมเอง ๆ นั่นเพื่อนผม” คนด้านในรีบเปิดประตูรั้วแล้วก๊วกมือเชิงบอกให้ขับรถเข้าไปจอด เดียร์พริ้มหน้าใจเล็กน้อย อะไรมันจะพอเหมาะพอเจาะอย่างนี้ แต่คนตรงหน้าเขาชื่อซอส ถ้าอย่างนั้น ‘MIDNIGHT FEI’ ก็...

“หวัดดี ๆ เฮ้ย บังเอิญวะ เมื่อคืนว่าจะชวนมาแล้ว แต่เพื่อนพี่บ่นว่าที่ไปดีลมากก็เอาให้รอดก่อน” ชายหนุ่มหัวเราะพลางหันไป

มองหน้ารุ่นน้องที่เพิ่งรู้จักกันเมื่อคืน “เออ พี่ชื่ออะไรนะ”

“ผมชื่อเดียร์ครับ” เขาตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เข้ามาข้างในก่อน”

ก่อนได้เดินตามเข้าไปมีหรือคนช่างสงสัยอย่างไม้อะจะไม่หันมาถามว่าเป็นมาอย่างไร

“มึง...”

“เมื่อคืนแบกจิวไม่ไหว พี่ขอสกับเพื่อนเขาเลยมาช่วย เพิ่งรู้เหมือนกันว่าดีลไม่ว่าง แบลว่าที่พี่ขอสคุยกับกลุ่มเพื่อนเมื่อวานคือให้มาช่วยถ่ายไม้กับหว่า “บังเอิญจริงๆ นั่นแหละ”

สองเท้าเดินตามต้อยๆ ใจความเย็นตกระทอบพิวทันที่ที่เข้ามาภายใน เพดานชั้นหนึ่งสูงโปร่ง ด้านขวามีชุดโซฟารับรองแขกกับโต๊ะกระจกใสตั้งอยู่ ส่วนด้านซ้ายเป็นห้องกระจกซึ่งมีโต๊ะประชุมตัวยาว ตู้เย็น และโต๊ะคอมพิวเตอร์

“มานั่งนี่ๆ” ซอสหย่อนสะโพกลงบนโซฟา เหลือพื้นที่ให้รุ่นน้องสองคน “พี่อธิบายก่อนแบบรวดเร็ว วันนี้จะให้ไม้ลองถ่ายรูปกับรองเท้าดู”

“ครับ แล้วหว่าไม่ได้มาเป็นอะไรไหมพี่” เขาลิมโหว. บอกพี่ซอสเสียดสนิท “มันติดธุระด่วนอะ”

“อ้าวเหอ เออ ก็ว่าทำไมไม่เห็น นึกว่าตามมาทีหลังไม่เป็นไรๆ ตอนแรกพี่คิดว่ามากันหมดเลยจะให้เพื่อนมาช่วยถ่าย” เดียร์เลียริมฝีปาก เขารู้ดีว่าเพื่อนที่หมายถึงนั่นคือใคร แต่จะให้โพล่งออกไปคงผิดสังเกตแน่ๆ เมื่อคืนดินแอบฟังนี่

“แล้วสตูฯ พี่อยู่นี่เลยเหอ” นายแบบทดลองถามด้วยความคางใจ ดูแล้วเหมือนเป็นบ้านมากกว่าสถานที่ทำงานเสียอีก

“ปกติพี่ทำงานสตูฯ ใหญ่ แต่เวลาทดลองงานจะมาใช้ที่นี่แทนมันสะดวกกว่า”

“เป็นร้านสักด้วยใช่ไหมครับ” หนนี้เป็นเดียร์ที่ถามออกไป

เพราะอยากรู้ “ผมเห็นในนามบัตร”

“ใช่ ๆ คนสักมันเป็นเจ้าของที่นี่แหละ” ซอสยิ้มแล้วลุกขึ้นยืน “ห้องสักอยู่ชั้นสอง ถ้าสนใจจะลองดูก่อนก็ได้นะ อยู่ติดกับห้องถ่ายรูปเลย”

“ถามอีกนิดได้ไหมอะพี่ คือแบบไม่มีเพจหรือ ผมลองเช็ชชื่อดูไม่เห็นเจอเลย” ไม่เอ๋อ

“ไม่มีหรือก มันไม่ชอบความวุ่นวาย ไม่รับวอล์กอินด้วยนะ ถ้าจะสักก็แบบปากต่อปากแล้วโทร. มาจองคิวอะ” ซอสหัวเราะอีกหนตอนน้องทั้งสองคนแสดงสีหน้าประหลาดใจ เขาเคยงงเหมือนกันว่าทำไมถึงเป็นระบบนี้ แต่ด้วยนิสัยของเพื่อนก็พอเข้าใจได้แหละ “มา ๆ เดี่ยวพาขึ้นไปดูข้างบน”

“ไม่ขึ้นไปก่อนเลย เราขอเข้าห้องน้ำแป๊บหนึ่ง” เดียร์เอ๋อก่อนคนเคยชินกับที่นี่จะเอื้อมมือเปิดสวิตซ์ไฟห้องน้ำให้ซึ่งมันอยู่ใต้บันไดพอดิ เขาฝังกิระชะรับคำเมื่อพี่ซอสบอกว่าเสร็จแล้วสามารถตามขึ้นไปได้เลย

เจ้าของร่างโปร่งเข้าห้องน้ำจัดการธุระส่วนตัว เช็คความเรียบร้อยของตนอีกครั้งหน้ากระจก ล้างมือด้วยสบู่ที่จัดวางเอาไว้ให้ กลิ่นหอมอ่อน ๆ เหมือนสมุนไพรอะไรสักอย่าง เดียร์เข็ดมือด้วยกระดาษแล้วโยนมันลงถังขยะก่อนเดินออกมา

เขาก้าวเท้าไปทางบันได ช่วงจังหวะเงหน้าขึ้นมอง กลับมีใครบางคนเดินลงมาพอดิ แต่อีกฝ่ายไม่ได้มองเขาเพราะกำลังสนใจกล้องโปรในมืออยู่ หัวใจดวงเล็กไหวสั่น ท่อนขาข้างซ้ายของอีกฝ่ายมีลายสักรูปนกเกาะกิ่งไม้โผล่พ้นกางเกงขาสั้นออกมา เดียร์ลอบกลิ่นน้ำลายพลางเก็บสีหน้าให้เรียบเฉย

คนด้านบนชะงักปลายเท้า คงรู้แล้วว่ามิเขาเียนอยู่ตรงนี้ ต่างสบตากันชั่วขณะหนึ่ง นัยน์ตาคู่คมยังคงเป็นสิริตติกาลดูน่าค้นหาเหมือนเมื่อคืน อีกฝ่ายรวบผมครึ่งศิระแต่มีปอยผมบางส่วนปรก

ลงมา คาบบุหรี่ยังไม่ได้จุดไฟไว้ เขามองคนตรงหน้าใช้นิ้วคีบมัน
ออกมาแล้วใส่ลงในกระเป๋ากางเกง

“ไง” เพียงแค่นี้ได้ยินเสียงก็รู้สึกเหมือนตกลงในห้วงภวังค์

“คือ...เมื่อคืนขอบคุณนะครับ” กระจกกระจ่อวนอย่างอธิบาย
ไม่ถูก อยากตบหน้าตัวเองสักที ไม่มีเรื่องอื่นจะพูดแล้วหรือไง แต่
จะให้หักว่าเป็นอย่างไรบ้างนั้นก็ดูแปลกไปหน่อยไหม

“ครับ”

“คุณเป็นเจ้าของที่นี่เหรอ” เดียร์ถามออกไปตามความคิด
อีกฝ่ายพยักหน้าแล้วเบา ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าทุกท่วงท่าชวนให้รู้สึก
วูบไหว เขาเจีบเพราะไม่รู้จะสานบทสนทนาอย่างไร คิดถอยปลาย
เท้าเพื่อให้เจ้าของสตูดิโอได้ก้าวลงมา ทว่าเสียงทุ่มต่ำถามขึ้นเสีย
ก่อน

“แล้วเมื่อคืนถึงกี่โมง”

“หมายถึงผมถึงห้องกี่โมงเหรอ” เขาจะพริบตาพริบ ทบทวน
แล้วเข้าใจได้อย่างนั้น พออีกฝ่ายยืนยันด้วยการผงกศีรษะเลยตอบ
กลับไป “เกือบหกโมงครับ ดีที่ผมไม่ต้องวนรถกลับไปเอาบัตร”

“ขอโทษแทนด้วย” เพยอ่ยเสียงเรียบ ลุงโทชอบลืมหืมคิ้วบตร
ให้แก่ผู้เข้าใช้บริการบ่อยๆ มีการตักเตือนบ้างแต่ไม่ได้คิดจะไล่ออก
เพราะทำงานอยู่ด้วยกันมาหลายปี “ลุงโทขี้ลืม”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมก็ลืมเหมือนกัน บัตรตัวเองแท้ๆ”
เดียร์เอ่ย ขยับเท้าถอยหลัง “คุณจะลงไหม”

ฝ่ายนั้นส่ายหน้าแล้วเปลี่ยนเป็นการยืนพินิจราวบันได มีช่อง
ว่างพอให้เดินลอดผ่านไปได้แบบไม่อึดอัด

“ขอสอบถามว่าคุณสนใจเรื่องสัก”

เสียงทุ่มชวนให้ใจระตุก เดียร์เฝ้าริมฝีปากแล้วยืนนิ่ง

“ขึ้นมาสิ”

“...”

“เพยจะพาไปดู”

ชั้นสองแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ห้องสตูดิโอเป็นผนังปูนบาน ประตูไม้สีขาวมีช่องกระจกพอให้ส่องเห็นด้านใน มีชุดเซตสตูดิโอวางไว้แบบมืออาชีพ เมื่อสักครู่เดียร์ชะโงกหน้าไปบอกเพื่อนสนิทแล้วว่าไม่ต้องเป็นห่วง หากทำงานเสร็จให้แวะมาเรียก

มันเกิดขึ้นรวดเร็วประมาณหนึ่ง เขาตามมาห้องสักอย่างง่าย เป็นห้องกระจกที่ติดผ้าม่านสีทึบทำให้แสงสว่างด้านนอกส่องเข้ามาไม่ได้ กระนั้นภายในสว่างไสวเพราะแสงจากดวงไฟบนเพดานมีเตียงสำหรับนั่งสัก ชั้นวางอุปกรณ์ ชุดโซฟา โทรทัศน์ และชั้นวางหนังสือ ส่วนบนผนังมีรูปลายสักต่าง ๆ แปะไว้เป็นระเบียบแต่ไม่ได้มากมายนัก เหมือนเลือกรูปที่ถูกใจมาโชว์

“คุณชอบเล่นหมากรุกหรือ” เสียงหวานถามขณะเหลือบไปเห็นโต๊ะหมากรุก มันสะดุดตาตั้งแต่เดินเข้ามาเลยด้วยซ้ำ คนตัวสูงเอี้ยวหน้ามองคล้ายข้องใจเขาจึงอธิบายต่อ “เมื่อคืนผมเห็นเพื่อนคุณเล่น แต่ในห้องคุณก็มี...แปลว่าคุณต้องชอบด้วยหรือเปล่า”

“ใช่ครับ ช่างสังเกตจัง” เสียงนุ่มทุ้มเอื่อย ตามด้วยรอยยิ้มเล็ก ๆ มุมปาก เพยเดินไปเปิดโน้ตบุ๊กแล้วกดเข้าแอปพลิเคชันเล่นเพลงก่อนเชื่อมต่อกับโทรทัศน์ เสียงดนตรีดังคลอขึ้นมาแผ่วเบา จากนั้นจึงหยิบแฟ้มสันกว้างสีดำออกมาจากชั้นวางหนังสือ “ลองดูก่อนครับ”

“ขอบคุณนะครับ” เดียร์รับแฟ้มนั้นมาก่อนนั่งลงบนโซฟาพลิกดูซ้ำ ๆ เพื่อสังเกตสไตล์การสัก เป็นลายขาวดำ มีตั้งแต่ขนาดเท่าฝ่ามือจนถึงเต็มแผ่นหลัง เปิดดูไปได้สองสามแผ่นเพยก็วางแฟ้มสีชมพูลงตรงหน้า

“แฟ้มนั้นขาวดำ แต่ถ้าคุณชอบแบบสีดูแฟ้มนี้นะ” เพยหย่อนตัวลงนั่งฝั่งตรงข้าม อีกฝ่ายปิดแฟ้มสีดำแล้ววางลงบนโต๊ะก่อนหยิบ

แพ้มสีชมพูไปเปิด นัยน์ตาคมกำลังไล่สำรวจใบหน้าของผู้มาเยือน อย่างสนใจและยอมรับว่าเสียมารยาทพอควร ผิวเนียนละเอียดรับกับริมฝีปากสีระเรื่อ ปลายจมูกเชิดร้น มีจุดซีแมลงวันใต้ดวงตาข้างขวาด้วย

“คุณรับออกแบบลายสักด้วยหรือเปล่า”

“ปกติไม่ครับ”

“ไม่ถนัดหรอก” เดียร์เงยหน้าขึ้นมอง สบตากันเสี้ยวนาทีก่อน เขาจะเป็นฝ่ายหลุบตาลง แสร้งมองรูปลายสักบนแพ้มด้วยหัวใจไหวหวั่น

“ซีเกียดเฉยๆ” เขาโน้มกายไปข้างหน้าเล็กน้อย หยิบแพ้มสีดำขึ้นมาก่อนเปิดไปด้านหลังสุดแล้วยื่นให้ดู “แต่ถ้าคุณชอบแนวประมาณนี้”

“...”

“เพยออกแบบให้ได้นะ”

เดียร์เสียวริมฝีปาก ก่อนหน้านั้นประหม่าอยู่แล้ว พออีกฝ่ายแทนตัวเองด้วยชื่อยิ่งทำตัวไม่ถูกขึ้นไปอีก เขาพรวดมหายใจแล้วมองลายสักรูปนกบนกิ่งไม้ที่ขาของเพย ซึ่งเจ้าตัวเป็นคนออกแบบเอง

“อันนี้ก็ของคุณหรอก”

“ไหนครับ”

“นี่” นิ้วเรียวยื่นปลายสักถัดมาข้างๆ กัน เป็นรูปเรือซึ่งเป็นหมากตัวหนึ่งของหมากรุกถูกพันด้วยเถาดอกกุหลาบ มันโดดเด่นจนตะตะตา

“ใช่ครับ ของเพย”

“ขาวดำยังสวยเลย”

“อา...ของจริงอยู่นี้ครับ” เพยบอกเสียงเรียบก่อนยื่นแขนไปข้างหน้า เขาสักมันไว้บนข้อมือด้านในข้างซ้าย เป็นลายสักเล็กๆ ไม่ได้ใหญ่นัก

“คุณออกแบบสวยมาก ๆ” เดียร์ชมจากใจจริง กำลังนึกว่าหาก
 เป็นตัวเองควรสักมันไว้ตรงไหนดี มีคิดเอาไว้บ้างแต่ยังเลือกไม่ได้
 เหมือนกัน เพราะงั้นเขาควรเลือกจุดที่จะสักก่อนหรือเปล่านะ

“...สะบัก สีข้างเอว ต้นขา”

“...”

“ถ้าให้คุณช่วยเลือก”

“...”

“คุณว่าผมสักตรงไหนดี”

“จริง ๆ อยู่ที่คุณชอบ”

“...”

“แต่ถ้าถามเพย”

“...”

“ก็สีข้าง”

ทั้งสองสบตากันอีกครั้ง หนนี้เดียร์ไม่ได้หลบไปไหน จดจ้อง
 จนเหมือนถูกพลังให้เข้าสู่วังค์ นัยน์ตาสีดำสนิทคู่นั้นชวนดึงดูดใจ
 ได้เป็นอย่างดี เดียร์กลืนน้ำลายยามคนตรงหน้าขยับกายยึดตัวขึ้น
 มองแทบไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายมีลายสักอยู่ตรงส่วนไหนของร่างกายบ้าง

“งั้นผมให้คุณออกแบบด้วยได้ไหม”

“ถ้าคุณต้องการก็ได้นะ”

“ผมต้องจอบคิดหรือเปล่า เห็นพี่ขอสบอกว่าปกติคุณไม่รับ
 วอล์กอิน” เขาอธิบายบ้างก่อนลุกขึ้นยืนแล้วเดินตาม อีกฝ่ายหยุด
 ยืนอยู่ตรงชั้นหนังสือ ระยะเวลาถ่วงลดลงจนขีดใกล้ กลิ่นน้ำหอมแบบ
 เมื่อคืนตรึงติดปลายจมูก

“ไม่เป็นไร เพยเป็นคนรับคุณเอง” เขายิ้มน้อย ๆ ล้วงแท็บเล็ต
 ส่วนตัวออกมาจากกระเป๋า ส่วนมากใช้ในการออกแบบ “คุณอยาก
 ได้รูปอะไรครับ”

“นั่นแหละครับปัญหา ผมยังไม่รู้เลยว่าจะสักอะไรดี”

“แต่อยากสักเหวอ” เพยหันไปมองหน้า อีกคนผงกศีรษะชื่อ ๆ
 “มีอะไรที่ชอบเป็นพิเศษไหม”

เดียร์เม้มริมฝีปากพลางคิดตาม “สักครั้งแรก...สักชื่อตัวเอง
 ก่อนดีกว่า”

“นั่นคุณหาฟอนต์สวย ๆ ก็ได้ แต่เพิ่มอะไรที่มันเป็นตัวคุณ
 เข้าไปจะได้พิเศษ” ชายหนุ่มอธิบาย ก่อนหมุนตัวเผชิญหน้ากับ
 อีกฝ่ายตรง ๆ “สักชื่อเป็นแนวตั้งหรือแนวนอนครับ”

“แนวตั้งน่าจะสวยดีนะครับ คุณว่าไงใหม่”

“แนวไหนก็สวย”

“...”

“คุณใช้ชื่อจริงหรือชื่อเล่น” เขาถามตามความอยากรู้ ภายใน
 หัวกำลังออกแบบคร่าว ๆ ให้แก่อีกฝ่ายด้วยการพิจารณาลักษณะ
 รูปร่างและนิสัย เรียกว่าเขาหยิบเอาสิ่งที่คิดว่าน่าจะเป็นความชอบ
 ของอีกคนมาผสมผสานมากกว่า

“ชื่อเล่นครับ อ่า...ผมชื่อเดียร์”

“เดียร์แบบดับเบิลอีอาร์?” ยอมรับเลยว่าเดียร์ที่ผุดขึ้นมาคือ
 Deer แปลว่าควาง ทว่าอีกฝ่ายส่ายหน้าแทนคำตอบ เช่นนั้นจึงเหลือ
 อีกหนึ่งรูปแบบที่นึกออกคือ Dear “ดีอีเออาร์ เดียร์...”

“...”

“ที่รักใหม่ครับ”

“คะ...ครับ ใ้ครับ” ก้อนเนื้อภายในอกสั่นไหวอย่างรุนแรง
 เดียร์ผ่อนลมหายใจออกราวกับมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านทั่วร่าง สอง
 ข้างแก้มร้อนวูบวาบ

เดียร์เพื่อเจ้อเกินไปแล้ว

“ชื่อน่ารักจัง” เขาชมแล้วยกยิ้มให้หนหนึ่ง รู้สึกแบบนั้นจริง ๆ
 ถึงได้พูดออกไป “คุณลองดูฟอนต์ในเครื่องเพยก่อนก็ได้ ถ้าไม่ถูกใจ
 ค่อยลองหาเอง”

“คุณสะดวกหรือครับ”

“สะดวกสิ” ชายหนุ่มว่าพาลงเดินกลับไปนั่งโซฟารับรองแขก วางแท็บเล็ตลงบนโต๊ะแล้วพิมพ์คำว่า ‘Dear’ ลงไป จากนั้นจึงเลื่อนหาฟอนต์ที่คิดว่าเข้ากับร่างกายของอีกฝ่าย เดียร์ทั้งตัวลงนั่งข้างกัน ทำให้เพยชะงักไปครู่หนึ่ง น้ำหอมกลิ่นหวานเหมือนวานิลลาผสมแป้งเด็ก ค่อนข้างอธิบายยากแต่ไม่ฉุนเลยสักนิด

เพยคิดว่ามันเหมาะกับเดียร์แล้ว

“ขอคุณเป็นฟอนต์ตัวเขียนได้ไหมครับ”

“ได้ครับ” เดียร์กวาดสายตา ตะปลายนิ้วเลื่อนเลือกดูฟอนต์ตามที่อีกฝ่ายมี เขาชอบฟอนต์ตัวเขียนมาก ๆ และในเครื่องของเพยมีให้เลือกจนตาลาย

“คุณ” ก่อนนี้ก็ได้ว่าการออกแบบลายสักน่าจะใช้เวลานานพอสมควร

“ครับ?”

“วันนี้คุณไปฟอร์จูนหรือเปล่า” เพยเลิกคิ้วขึ้นทันทีเมื่อเขาถามจบ “ถ้าคุณอยู่ที่นี้ตลอด ผมจะวนกลับมาใหม่ตอนไปเอาบัตรคืนมาแล้ว”

“ไปหลังปิดร้าน”

“งั้นผมมาหาคุณอีกนะ” หัวใจของเขาฟูฟองได้ครู่หนึ่งแล้วเจอลงตอนนั้นก็ไม่ได้มาคนเดียว “ไม่สิ...วันนี้ผมมากับเพื่อน ไม้บ่นแน่ ๆ ถ้าผมขอให้วนกลับมาอีก”

“คิดจะมาที่นี้ตอนห้าโมง ถ้าคุณไม่ได้มีธุระอื่นจะอยู่รอไหม” เพยเสนอทางเลือกให้ “ไม่คิดบิบบังคับให้ตกลง ทว่าคงดีใจจนเนื้อเต้นหากอีกฝ่ายเลือกทางนี้ “เพยจะบอกให้หยิบมาด้วย”

“ผมเกรงใจนะครับ อีกอย่าง...ถ้าอยู่ที่นี่ ตอนออกแบบเสร็จแล้วผมก็กลับไม่ได้อยู่ดี” เดียร์หัวเราะร่วน นัยน์ตาคู่คมแสดงความรู้สึกบางอย่างออกมา ซึ่งเขาเดาไม่ออกเลยว่าคนตรงหน้ากำลังคิด

อะไรอยู่

“ไม่ได้บังคับนะ”

“...”

“แต่ถ้าคุณไม่ถือ”

“...”

“เดี๋ยวเพยไปส่ง”

02

Huntsman

‘กูรูณะมิ่งคิดอะไร’ นั้นเป็นคำพูดติดหัวเราะหลังเดี๋ยรับอก ให้ไม่ฟังว่าเขาขอไม่ไปเที่ยวด้วย เพราะอยากอยู่เลือกลายสัก ปฏิเสธไม่ได้หรือว่ามันเป็นหนึ่งในเหตุผล และเพื่อนที่รู้ใจมักมองกัน ออกว่ามีอะไรมากกว่านั้น

จำได้ว่าเขายิ้มแล้วไหวไหวเหมือนยอมรับกลายเป็นแม่เกรงใจ คุณเพย แต่ใจมันสั่งให้ตอบตกลงอยู่ที่นี้ต่ออีกสักพัก

ทำนองเพลงยังคงดังต่อเนื่องภายในห้องสัก เขาเลือกฟอนต์ ได้แล้ว แต่คนออกแบบไปช่วยพี่ซอสซนของอะไรสักอย่าง เดียร์อาสาไปช่วยแล้วแต่เพยสั่งให้นั่งนิ่งๆ จึงต้องยอมทำตาม พอนานเข้าเขาจึงลุกไปเอาแฟ้มลายสักมาเปิดดูอีก

เดี๋ยรับก็มีคูนาฟีกาก่อนหันไปให้ความสนใจกับโทรศัพท์ ตอนแฉตจากไม้ที่ส่งมาบอกกับเขาว่าถึงคอนโดตัวเองแล้ว คินนี่ อย่างไรก็ตามก็ไปฟอร์จูน หากเขาเปลี่ยนใจก็ตามไปสมทบได้เสมอ ก่อนประตูห้องสักจะเปิดออกเรียกให้เขาเงยหน้าขึ้นมอง เพยเดินกลับเข้ามาพร้อมกระเป๋าหนังแบรนด์หนึ่ง อีกมือถือถุงอาหารจนเขา